

INGEZONDEN.

EEN NIEUWE BEVOEGDHEID VOOR VROEDVROUWEN?

Volgens een bij de Tweede Kamer ingediend wetsontwerp, waarvan de inhoud en een uittreksel uit de memorie van toelichting zijn afgedrukt op bldz. 2402—2403 van dit *Tijdschrift* d.d. 24 Mei l.l., zal de vroedvrouw zorgdragen, dat ten spoedigste geneeskundige hulp wordt ingeroepen, zoodra zij bemerkt, dat het verrichten van eenige verloskundige kunstbewerking bij of *het toedienen van eenig geneesmiddel* aan degene, aan wie zij bijstand verleent, noodig is of zal worden.

„Indien de geneeskundige hulp niet aanwezig is op het tijdstip, waarop *naar haar meening* een verloskundige kunstbewerking, welke zonder gebruikmaking van instrumenten kan geschieden, of *de toediening van een den door Onzen met de uitvoering van deze wet belasten minister aan te wijzen geneesmiddelen* niet langer uitgesteld kan worden, gaat de vroedvrouw zelve tot de kunstbewerking of *de toediening van het geneesmiddel* over.

„Van het verrichten van een kunstbewerking” — (*maar niet van het toedienen van geneesmiddelen*) — „geeft zij binnen vier en twintig uur schriftelijk kennis aan den inspecteur belast met de handhaving van de bepalingen dezer wet, binnen wiens ambtsgebied de kunstbewerking is verricht”.

In de memorie van toelichting staat, behalve een pleidooi voor het verrichten van kunstbewerkingen, die de vroedvrouw ook nu reeds mag verrichten onder de bekende omstandigheden, over de aanstaande nieuwe „vergunning” niets anders, dan dat het gewenscht is, „dat vroedvrouwen in noodgevallen geneesmiddelen kunnen toedienen”.

Ik weet niet, met wie over dit wetsontwerp te voren overleg is gepleegd. Het prae-advies der hoogleeraren in de verloskunde schijnt ten minste niet te zijn gevraagd. Vandaar dat een aantal vragen bij mij opkomen, van welker beantwoording de beteekenis van het wetsontwerp, niet alleen voor de vroedvrouwen maar ook voor de artsen, zal afhangen.

1°. *Welke geneesmiddelen zullen bij ministerieele beschikking worden aangewezen?* Alleen die, welke noodig zijn zullen om een bloeding na de baring te bestrijden: ergotine c.s., of ook analeptica, zooals kamfer enz.? Of misschien ook middelen om de baring te bespoedigen, zooals het langzamerhand vrij berucht geworden pituitrine? Of middelen om de pijn bij de baring te verzachten: morphine, chloral, chloroform, of middelen om haar „pijnloos” te doen afloopen?

2°. Zal de vroedvrouw alleen bevoegd worden verklaard om geneesmiddelen „per os” toe te dienen, of zal zij gebruik mogen maken van een „injectiespuitje”?

3°. Zal zij bevoegd zijn om recepten te schrijven en volgens haar voorschrift door den apotheker te laten klaarmaken, of zullen haar de geneesmiddelen in bepaalde giften — op de een of andere officieele wijze — worden verstrekt?

4°. Waarom is de vroedvrouw wel verplicht om van kunstbewerkingen kennis te geven aan den inspecteur en niet van het toedienen van geneesmiddelen? Ik voor mij acht het laatste — want het gaat natuurlijk om sterkere middelen dan een klontje suiker — niet minder gewichtig dan het eerste.

Ik acht het noodzakelijk, dat al deze vragen nauwkeurig en in het openbaar worden beantwoord, voordat het ontwerp in de Tweede Kamer in behandeling komt en wek bij dezen de geneeskundigen op om in hun afdeulingsvergaderingen de voor- en nadeelen der nieuwe regeling goed onder de oogen te zien, opdat zij niet op het een of ander oogenblik verrast worden door een „Besluit”.

Laat ook het hoofdbestuur onzer Maatschappij in deze waakzaam zijn!

Groningen, 25 Mei 1924.

G. C. NIJHOFF.
